

настѣпваше вечерната дрезгавина, Минка въздѣхваше тежко и казваше:

— Нѣма, и днесъ нѣма лястовици!

Рано на другия день Минка е пакъ на улицата. Вперва погледъ въ синитѣ небеса и гледа не ще ли се мѣрнатъ чернитѣ крилѣ на очакваната гостенка.

Изведнажъ Минка трепна. Едни черни крилѣ замахнаха надъ главата ѝ. Тя извика отъ радостъ — „Мамо, дойде!“ Но още не казала послѣдната дума, видѣ, че се измами. Чернитѣ крилѣ бѣха на врана.

— Ухъ, врано! измами ме! Махни се! — Ядосано ѝ крѣщи Минка.

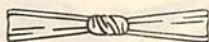
Но ето, далечъ, далечъ нѣкъждѣ задъ високитѣ тополи летятъ орлякъ черни птички и пълнятъ въздуха съ веселото си чуруликане. И, когато надъ прѣхластнатата Минка лястовицитѣ замахаха голѣмитѣ си крилѣ, тя закрѣщѣ:

— Мамо-о, дойдоха, мамо! Скоро ми тури мартенката подъ камъчето!

* * *

Казватъ, че когато майка ѝ махнала слѣдъ врѣме камъчето, Минка много плакала. Подъ камъчето намѣрили голѣмъ червей.

Ст. Чешмеджиевъ.

Баба Марта.

Марта тукъ се припекува
И съ дѣцата се шегува:
Ту имъ прѣсне малко снѣгъ,
Ту ги кичи съ кукурякъ.

Прѣзъ дъждливитѣ ѝ дни
Дѣто искашъ погледни,
Вредомъ новъ животъ кипи:
Пролѣтъ, пролѣтъ идешъ ти!

Цв. Парашкевовъ.